

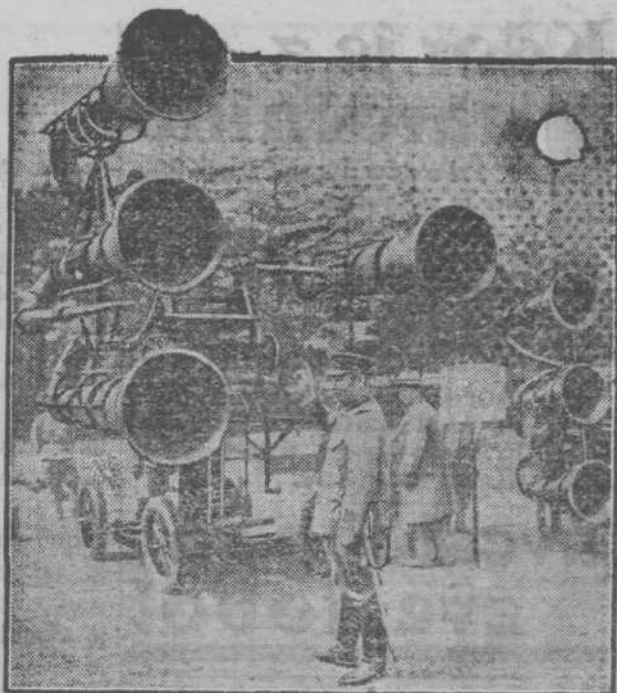

Brat japonskega cesarja vežba novince.

Svetovne znamenitosti v slikah.

Zemljevid japonsko-kitajskega bojišča.

Slušala, ki na kitajsko-japonskem bojišču javljajo iz velike razdalje prihod sovražnih letal.

Julij Dravin:

Velikonočna želja.

(Ob sliki Vasilija Vereščagina: „Vojna vojni!“)

Nad poljem pustim č n jih
krokarjev krdelo
zagnalo krik peklen-ki je
v hien tuljenje;
točkanj človeških piramida
pa se penje
v nebo kot gora, ki nosila
je Razpelo...

O mojster! Dušo našo kaže
tvoje delo.
Mi vsi: Obsojeni
v prokletstvo in trpljenje
želimo bratom vsem po
Abelu — usmiljenje...
Prisega stroga dviga
pod nebo se smelo.

„Prisegamo pri vseh
grobovih: Vojno vojni!
„kulturi“ tisočletij
z delom maščevanje!
Osvečimo z ljubeznijo
vse te lobanje!“

K prisegi sveti dviga
vsak dve roki znojni;
prisega z nami naša
domovina širna:
vesoljni svet, milijonov
mrtili bratov truma ve na —

Iipse Ego:

Vera v Vstajenje.

(Gališka fronta, na Velikonoč I. 1915)

V procesijah Vstajenja vsepovsod
po mestih, selih mile domovine
ves zbit in skrušen stopa moj teptani rod
in molji nemo, da vstajenja zor zasine...

Veliki mojster zasejal besed
ljubezni v naša srca je teptana;
bandera plameneča sredi bed
od Njega v naša polja so poslana...

O narod moj, ves zbičan in teptan,
ozri se Nanj, v simbol življenja!
Veruj, da On, ki bil zaničevan
povede tudi tebe v zor Vstajenja!...

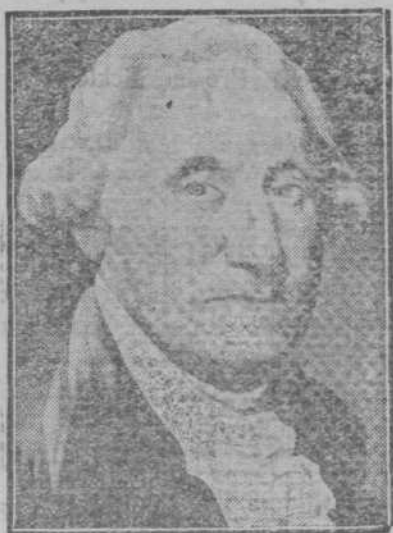
Anton Mohor — Maribor:
Vstal boš Kriste!

Zemlja trudna vsa vzdihuje,
mraz jo siska vedno huj;
rešiti jo silnih spov
solnce gre na nebosklon.

Zimski naši vsi zaspanci
z gor, hribov in pa poljanci
dramiti se začnejo,
ker želodci predejo.

V srečih ptičk je hrepenenje,
močno zbuja se želenje
zbrati drugov si družic,
vkup na lov potem mušic.

Ti, o človek, pa v brezupni,
dolgov zdaj podlegaš strupu...
Vstal boš, Kriste, tudi Ti,
daj nam nad za boljše dni!

George Washington,

prvi predsednik Zedinjenih držav Se-
verne Amerike, rojen 22. februarja 1732.
Letos s'aviro po vsem svetu 200-letnico
njegovega rojstva. — Mož je po končni
zmagi nad Angleži izvojeval samostoj-
nost U. S. A. —

Anton Stražar:

„Zvestoba za zvestobo“.

Kar so preročovali v dolgih zim-
skih večerih naši stari očanci na top-
lih zapečkih zvedavi mladini, to je pri-
šlo! V gruclah so stali tiste zadnje dni
meseca julija 1914 ga ljudje vsi razbur-
jeni pred lepaki, govorečimi — o sploš-
ni mobilizaciji...

Na večer istega usodnega dne a je
zamišljeno koračil skozi Škocijansko
vas Slavček Janko; šel je k svojemu
dekletu — Jeklenovčevi Katici „jema-
ti od ljubice slovo“... Zelo tesno mu
je postalo pri srcu, ko je zaslišal čisto
v obližju svoje tovarše prepevajoče
čisto narodno:

Oblaki so rudeči —
kaj nek' pomenijo? —
Da vsi ta mladi fantje, —
na vojsko pojdejo.

Se bolj tesno pa je Jankotu po-
stalo pri srcu, ko so fantje nato zapeli:
„Adijo, pa zdrava ostani!
Podaj mi še enkrat roko. —
Na me pa nikar ne pozabi. —
Če ravno drug ženini tvoj bo!

Pečelini na vasi so že zlatinaj od-
peli, in nebesnem svedu tam za Lince
beško goro se je že pojavila zarja
ko sta se Janko in Katica šele poslovila.
Nji zadnje besede so bile:

„Janko, naj te povsod spremlja
božje varstvo, — ostani mi zvest pa
misli na me!“

„Katica, saj vem, da mi ti bosta-
neš zvesta — z Bogom!“

Še enkrat sta si mlada zaljubljen-
ca stisnila tesno roki. Janko je nato od-
hajal...

Do'go je Katica še gledala za od-
hajajočim in si otirala solzice, skriti
biserni dokaz ljubeče duše...

Dobrih sedem mesecev pozneje. Je-
klenovčeva Katica je s tresočo roko
odpirala vojno pismo; bila je razbur-
jena, kajti že po naslovni pisavi je spo-
znala, da to ni pisava njenega fanta.

Čitala je:

Spoštovana gospodična!

Sporočam Vam, da sva bila z „Vā-
šim fantom“ najboljša prijatelja. Prešli
nekaj dnevi, ko smo se umaknili Ru-
som, je bil Vaš Janko zelo ranjen; na-
ši sani eji ga niso pobrali — — ali je
ostal v snegu, ali pa so ga Rusi odvedli
v ujetništvo... Ko pišem po njegovem
naročilu, ker sva se tako zgovorila,

Pa upanja ne izgubite!

Pozdravlja Vas nepoznani
Valentin Gorišek, četovođja

Katici še je zdelo, da se udira
pod njo zemlja... Pismo ji je padlo
iz tresočih rok, — onesvestila se je...
Šele po dolgem trudu se je domačim
posrečilo, da so jo zdramili.

Minulo je leto, minuli sta dve, tret-
je, četrto, peto in pričelo se je že šest
a od Jankota ni bilo še nobenega gla-
su. Pa kljub temu ni Jeklenovčeva
Katica obupala. Med tem časom so jo
že večkrat prigovarjali domači, naj se
poroči, vselej je odločno odgovorila:

„Čakala bom svojega Jankota, ker
sem mu obljubila zvestobo! — Ako
se na tem svetu ne snideva, se bova
pa na onem, — jaz vem, da je tudi
on meni zvest!“

Tako je prišla svečana „Vel. sobo-
ta“ v 1920 tem!

Katica je bila ravno kraj hiše, ko
začuje kar iznenada pesmico:

Ko fantič iz vojske dam p'le,
Oja pride!
Ze dekle na pragu stoji!

Ali je resnica, ali se ji sanja?...
Da, resnica je! Po glasu in po vsim je
spoznala — njen Janko tako zaželeni
Janko se je vrnil v njen objem...

Polna veselja mu je nitea nasproti;
brez vseh nadaljnih besedi sta se pre-
srečna človeka ob svidenju objela in
poljubila.

Velikonočni zvonovi so zapeč ve-
ličastno Alelujo Vstajenja. Katičino zve-
sto srce je po tesnobni Kalvariji 6 let
dožilo elo vstajenje, ker je trdno ve-
ovala v zvestobo svojega fanta, na ka-
terega vrnitev je neomajeno upala vi
svoji čisti ljubezni. — Slavček Janko,
fant od fare je v kruti tujini, po nji
skušnjav za mado kri istotako pretrpel
Kalvarijo in je bila njegova Katica —
Okvir njegovih teženj in hrepenenj...

Od m'adeniča je postal izkušen mož, ki
je videl svet, gledal smrti in hudiču ne-
ustrašeno v obraz... Doživljeno je
vstajenje njegovih nad: Po kratkih ce-
remonijsah sta se Janko in Katica vze-
kmalu po Veliki noči leta vrnitve. —

Zavirljiva je njih zakonska sreča. Na
vrtno lopo sredi zelenja in cvetja, go-
jenega od zvestih Katičinih rok pa je
Janko naslikal za marsikaterega obis-
kovača zagoneten napis, katerega o-
vija bršljan: „Zvestoba za zve-
stobo!“